

Chương 5

Anh cũng không rõ mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Giây trước anh còn ở trong thang máy, hướng đến tầng cao nhất của hội sở Bầy đang để lấy tấm chi phiếu đợt cuối cho phi vụ công ty vừa hoàn thành tuần rồi, trong lòng còn đang âm thầm cười nhạo thằng ranh Smitty bị chặn lại dưới sảnh. Giây tiếp theo, anh nằm bệt dưới sàn, bên trên là đám người đang chăm chăm nhìn vào anh, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Hai giờ sau, anh vác theo gương mặt bị khâu chằng chịt nhìn cảnh Desiree đang nổi cơn thịnh nộ, một gã Sói trưởng thành bị cô vợ yêu của anh dồn vào phía góc tường.

Phải thừa nhận, Mace rất thích tiết mục này.

“Nói, lúc ấy anh đang ở cái chôn quỷ tha ma bắt nào hả?”

“Ồm...” Tay Smitty nằm trong túi trước của quần jean, cặp mắt sói lia sang phía Mace. Chúng to tròn, ngu ngốc và tràn ngập thông điệp cứu mạng, nhưng Mace chỉ nhăn răng ra cười, mặc kệ những vết khâu rằn rịt trên da mặt.

Khi Dez ngoảnh lại nhìn Mace, khuôn mặt anh lập tức nhăn nhó, biểu lộ sự đau đớn bản thân đang phải gánh chịu.

“Nhìn chồng tôi đi!” Cô đẩy vai Smitty. “Nhìn cái gương mặt ấy đi!”

“Vài ngày nữa sẽ lành lặn thôi mà.”

Ồồồồ. Câu trả lời sao rồi.

Dez xoáy đôi mắt xanh-xám duyên dáng của mình vào gã Sói chết tiệt này và Mace vui vẻ nhìn Smitty làm ra những hành động bất cứ một con thú săn mồi khôn ngoan nào cũng sẽ làm trong những tình huống như thế này...

Lên kế hoạch bỏ trốn.

“Cũng sẽ lành lặn thôi à? Anh có biết mình đang nói cái gì không?”

“À thì...”

“Nếu như anh ấy không chỉ bị rách da đơn giản như vậy thì anh tính sao đây hả? Nếu lúc đó có người chia súng vào đầu hoặc kẻ dao vào cổ anh ấy thì sao?”

“Ừ, nhưng...”

Cô bước đến gần hơn. Một người phụ nữ chỉ cao đến cằm Smitty, thế mà lại có thể làm cho bất kì gã đàn ông nào cũng phải e sợ. Sau khi cô có con, Mace thật sự sợ rằng đứa bé sẽ bào mòn đi sự sắc sảo nơi cô. Nhưng Dez của anh, chỉ mới quay trở lại Sở Cảnh sát có một ngày mà đã mạnh mẽ hơn. Cũng càng nguy hiểm hơn.

Mace cảm thấy cô thế này quả thật quyến rũ hết chỗ nói.

“Tôi cứ tưởng cả hai anh phải bảo vệ lẫn nhau trong khi cộng tác. Tôi cứ nghĩ anh sẽ bảo vệ anh ấy.”

“Đúng, nhưng anh là vua của rừng rậm cơ mà.”

Mace nhìn đôi mắt anh yêu muốn chết kia nheo lại một cách nguy hiểm. Đôi tay cô siết lại thành nắm đấm. Và Mace biết Dez luôn mang theo ít nhất hai khẩu súng bên người.

Smitty nuốt nước bọt, có lẽ đang tính toán xem giữa anh và Dez thì ai sẽ là người nhanh hơn - tất nhiên Mace tin vào vợ yêu của mình cũng như khả năng rút súng của cô. Đột nhiên, cửa phòng bệnh bật mở và Smitty chớp lấy thời cơ.

“Đây không phải là lỗi của tôi.” Anh ta chỉ vào cô nàng Chó hoang vừa bước vào. “Là do cô ta cả đấy.”

Dez xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Jessica Ward đang đứng ở đó. Một phút đồng hồ sau, cả hai người phụ nữ cười rạo rỡ, hét lên đầy phấn khích và lao vào nhau, một cái ôm nồng thắm cứ như vậy được hiện thực hóa.

“Jess!”

“Dez! Ôi, Chúa ơi, cô gái. Cậu thế nào rồi?”

“Tớ khỏe. Rất khỏe.” Dez lùi lại. “Nhìn cậu đi này, Quý Cô Giàu Sụ Và Chẳng Thèm Nhớ Đến Bạn Cũ Gì Cả.”

“Ừ, đúng rồi nhì. Tớ có tham gia tiệc Giáng sinh tại nhà Moriharty ấy. Sao lúc ấy không thấy cậu?”

Dez cười và hát đầu về phía Mace. “Tớ vừa cho ra đời tên quý nhỏ của anh đấy.”

Jess há hốc miệng vì kinh ngạc. “Cậu đã làm mẹ rồi à?” Kèm theo đó là một tràng hú hét với âm độ kinh khủng khiến cho cả Smitty và Mace phải đau khổ mà bịt lỗ tai lại.

Khi Mace một lần nữa hồi phục thính giác, cả hai người Phụ nữ đã chú ý đầu vào chiếc ví của Dez và những tấm ảnh của Marcus - cùng với bầy chó ngu ngốc của cô. Anh liếc nhìn Smitty, gã đang chép miệng mắng anh, “Thằng khốn.” Mace giơ ngón giữa¹ lên để đáp trả.

“Thế chuyện gì đã xảy ra?” Dez hỏi sau khi cả hai người đã hoàn thành công cuộc bày tỏ tình cảm với Marcus đáng yêu và những con chó ngu ngốc nghếch ấy.

“Bobby Ray nói đúng đấy,” Jess thừa nhận. “Là tại tớ cả. Tớ quên mất hôm nay Mace có hẹn lên văn phòng, và giờ ăn trưa nào thì Danny cũng vừa lướt ván vừa điều khiển lũ chó chạy lòng vòng chung quanh. Tiết mục yêu thích của bọn họ đấy. Nên khi một con sư tử đột nhiên xuất hiện trong văn phòng, cả bọn bị dọa đến điếng người luôn.”

Dez chĩa ánh mắt lên án sang phía Mace. “Anh dọa bầy chó của cô ấy?” cô hét âm lên.

“Khoan đã. Sao chuyện này lại trở thành lỗi của anh rồi?”

Jess vẫn đứng trong phòng bệnh, râm ran trò chuyện cùng Dez cho đến khi hai gã sư tử khác tiến vào. Cả hai liên tục chế giễu Llewellyn không thương tiếc, và một trong số họ là người quen cũ của cô: Brendon Shaw. Cô đã từng có vài cơ hội hợp tác cùng anh ta, họ cũng gặp nhau tại những sự kiện tiệc tùng và vùng đất tại Long Island mà Bầy của cô vô cùng yêu quý lại nằm ngay cạnh lãnh thổ của Marissa Shaw và Đàn linh cẩu nhà Stark.

Em trai của Shaw cũng đi cùng. Vóc người anh chàng này không cao to bằng nhưng mức độ đẹp trai thì không hề kém cạnh. Họ chưa gặp mặt nhau bao giờ, nhưng trông anh ta cũng dễ chịu đấy chứ.

Nhưng vấn đề không nằm ở hai anh em này mà là bó hoa Brendon mang đến cho Mace. Chắc chắn trăm phần trăm đây là một trò đùa, nhưng Jess thật sự cười không nổi. Cô bị dị ứng vô cùng nghiêm trọng với hoa. Trong ba lô của cô luôn có những chiếc túi nhỏ chứa thuốc dị ứng, chai xịt mũi và cả máy hô hấp để đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra, tất cả đều được đặt tại những nơi dễ với tới. Rủi thay, hôm nay cô lại không mang theo ba lô hoặc áo khoác bên mình. Vì thế, nếu như cô không chạy ra khỏi phòng trong vòng chín mươi giây tiếp theo thì đời cô có thể xem như đã tàn.

Jess không hề lãng phí một giây nào, cô nhanh chóng chào tạm biệt Dez, hứa hẹn sẽ đi ăn trưa hoặc ăn tối cùng cô ta và sau đó lủi đi mất dạng.

Cô ấn nút gọi thang máy và kiểm tra e-mail từ điện thoại di động. Cánh cửa mở ra và cô bước vào bên trong. Sau khi ấn nút đi xuống tầng trệt, cô lại say sưa nhìn vào chiếc điện thoại. Hồi âm khiếm nhã của một gã khách hàng láo xược

khiến Jess giận sôi máu, và cô lập tức gửi trả một đoạn e-mail cũng độc địa không kém. Cô nhấn nút gửi đi, sau đó mới chợt nhận ra rằng cửa thang máy vẫn luôn im im suốt từ nãy đến giờ. Cô ngẩng đầu lên và phát hiện số tầng hiển thị trên thang máy chưa hề thay đổi.

“Cuối cùng cũng nhận ra rồi à.”

Bị giọng nói trầm thấp - lại còn cố tình bị kéo dài ra - làm cho giật mình, Jess gâm gù và nện lưng lên bức tường đối diện cửa thang máy. “Lạy Chúa, Đức mẹ Maria và Thánh Joseph! Đừng có hù dọa tôi như thế chứ, Bobby Ray.”

“Xin lỗi cung. Tôi không có ý định dọa cô đâu. Nhưng tôi vẫn không thể nào hiểu nổi vì sao cô lại không thể phát hiện ra có người đang đứng bên cạnh cô. Giống loài của ta có những khả năng hơn người mà.”

“Tôi đang tập trung giải quyết vấn đề.”

“Tôi nhìn thấy mà. Thánh thần ạ, những ngón tay bé nhỏ ấy di chuyển nhanh thật.”

“Chúng không hề bé nhỏ nhé.”

Anh nắm lấy ngón trỏ phải của cô và nâng cả bàn tay lên. “Hệt như tay của yêu tinh vậy.”

Jess cố gắng lờ đi cảm xúc tuyệt vời đến từ những ngón tay chai sần của gã đàn ông này và giật tay lại. Đã ngần ấy năm rồi - và với chiều cao gần một mét tám tuyệt vời của cô - Smitty vẫn còn gọi cô là nhỏ bé. Tất nhiên, so với mấy đồ vật mà anh ta gọi là nữ Sói thì...

“Chúng không giống tay của yêu tinh chút nào! Nói, vì sao anh cho dừng thang máy lại hả?”

“Cô vẫn còn mắc chứng dị ứng với hoa như ngày trước nhỉ,” những lời nói của anh ta khiến cô choáng váng, không ngờ bấy nhiêu năm rồi mà anh vẫn còn nhớ rõ. “Vì vậy nên cô mới bỏ đi khi vẫn chưa kịp nói chuyện với tôi?”

“Nói chuyện với anh?”

“Ừ, cô còn nhớ không? Tôi đã bảo muốn nói chuyện với cô rồi đấy.”

“Được rồi.” Cam chịu trước số phận, Jess chờ đợi anh ta mở lời nói điều gì đó. Ba phút sau, hai người vẫn còn trợn tròng mắt trong im lặng, và cô nhận ra rằng ước mơ nhỏ nhoi ấy chẳng thể thành hiện thực đâu. “Vậy anh muốn nói về chuyện gì đây, Bobby Ray?”

“Thứ nhất, cứ thoải mái gọi tôi là Smitty. Giờ ai cũng gọi tôi thế cả. Và thứ hai, tôi muốn nói về cô.”

“Nói cái gì về tôi?”

“Tôi muốn biết cô đã làm gì trong suốt khoảng thời gian này. Cô đã đi đâu. Cô đến đây bằng cách nào.”

Cô trở nên bối rối và hỏi, “Vì sao?”

“Vì tôi quan tâm đến chuyện này.”

Jess nhanh chóng lắc đầu. “Không.”

“Không?”

“Không.”

Cô ấn nút mở cửa thang máy và định bước ra, nhưng Bobby Ray - Smitty - lại ấn nút và cánh cửa tiếp tục đóng lại.

“Anh đang làm cái gì thế?”

“Cố gắng nói chuyện với cô.”

“Tôi đã bảo không.”

“Vì sao?”

“Em gái anh có đang ở đây không?”

“Có nhưng...”

“Và cả Ronnie Lee Reed?”

“Ừ, cô ta...”

“Vậy tôi không còn gì để nói nữa.”

Cô lại ấn nút thang máy một lần nữa, Smitty cũng thế. “Họ thì có dính dáng gì đến chuyện này chứ?”

“Chúng khiến cho cuộc sống của tôi chẳng khác gì địa ngục cả. Tôi chỉ biết là, các người luôn bẫy tôi vào những trò đùa quái ác. Tôi sẽ phải đi lang thang trên những con phố như Carrie² trong bộ váy dạ hội dính đầy máu lợn.”

Smitty lắc đầu. “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Phải, tôi biết. Chúng ta đã bao giờ nói cùng một ngôn ngữ đâu.”

“Ý cô là tiếng Anh?”

“Không, đồ mọt sách. Giờ thì tôi phải đi đây...” Cô lại ấn nút thang máy. Và anh tiếp tục ấn nút đóng một lần nữa. “Anh thôi cái trò đó đi có được không!”

“Vậy thì cô cũng ngừng lảng tránh tôi đi.”

Jess cảm nhận được một ngọn lửa giận dữ bốc lên khi cô bị nhốt trong một chiếc hộp nhỏ hẹp cùng với cái gã testosterone³ tràn cả não này, tay cô bắt chéo lại trước ngực và đứng dặng cả hai chân ra. “Anh muốn gì đây, Smith?”

Anh nhìn cô một lúc lâu trước khi mở miệng, “Tôi muốn mời cô đi chơi.”

“Đi chơi?”

“Jessie Ann, chúng ta đã từng là bạn mà. Tôi muốn tiếp tục tình bạn ấy.”

“Bạn?” Giờ thì đến lượt Jessie trắng mắt. “Anh đang gài bẫy tôi. Em gái anh bày kế hoạch cho anh hành động à? Lại muốn tra tấn con Chó hoang này hay sao? Cho Cá Đù?”

“Tôi không biết nó lại gọi cô như vậy. Và con bé không hề liên quan gì đến chuyện này. Tôi đang nói tôi và cô cùng nhau hẹn hò thôi.”

“Quên đi.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không phải là một con ngốc.”

“Jessie Ann...”

“Jessica. Hoặc Jess. Không ai gọi tôi là Jessie Ann cả.”

“Ngoại trừ tôi.”

“Nghe này, một là anh thả tôi ra khỏi nơi này, hai là tôi sẽ hét lên cầu cứu, anh muốn thế nào?”

“Nếu như cô không muốn đi chơi với tôi, được thôi. Nhưng cô phải nhớ rằng tôi không hề gài bẫy gì cô hết. Tôi sẽ không làm chuyện ấy với cô, Jessie Ann. Trong số tất cả những kẻ mà tôi quen biết, cô phải là người hiểu điều này rõ nhất chứ?”

Smitty đưa tay ấn nút một lần nữa và bước ra khi cánh cửa vừa chớm mở. Jess nhìn theo bóng lưng anh ta và sau một tiếng thở dài đầy ngán ngẩm, cô bước theo sau.

Smitty vẫn tiếp tục bước đi và tảng lờ tiếng thở dài ấy, “Smitty. Chờ đã.”

Bắt buộc phải sử dụng đến biện pháp cuối cùng và vận dụng nó để dụ người phụ nữ khó tính này làm theo ước vọng của mình, Smitty bỏ đi trong tổn thương. Em gái anh chưa bao giờ mắc bẫy, nhưng lần nào anh cũng thành công gạt được Ronnie Lee.

Anh tiến về phía Brendon và Mitch, cả hai đang đứng quây lấy một cái máy bán hàng tự động cách đó không xa, nhưng anh không hề ngạc nhiên khi bàn tay của Jessie giật lấy góc áo khoác của mình.

“Smitty, chờ chút đã.”

Anh nhướn mày với Shaw và Mitch trước khi quay sang đối diện với cô. “Sao nào?”

“Tôi không cố ý làm tổn thương anh đâu.”

“VẬY cô đã thành công hoàn mỹ rồi đấy.”

“Anh quả thật... anh nói thật à? Anh đang rất buồn bực?”

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, cố gắng giữ nguyên biểu cảm trên khuôn mặt. Anh học được cái chiêu vô địch này từ thằng quý Mace từ rất nhiều năm trước. Lũ mèo luôn có những kĩ năng vô cùng thú vị, nếu như bạn sẵn lòng học hỏi.

“Ôi, Smitty, tôi đâu có tình...”

Jess ngừng lại và nhìn qua vai Smitty. Ánh mắt cô ghim vào hai con mèo đứng phía sau đang vô cùng, vô cùng, vô cùng chuyên nghiệp và chăm chú... nhìn bọn họ. Và ăn uống.

“Tôi có thể giúp gì cho hai anh không?” cô hỏi, rõ ràng đã bị chọc giận không nhẹ.

“Không,” Shaw đáp. “Bọn tôi vẫn ổn.”

“Hai người cứ nói chuyện tiếp đi,” Mitch thêm vào. “Chuyện này thú vị thật.”

“Không, những gì tôi sắp làm với khuôn mặt xinh đẹp kia mới là thú vị kia...”

Smitty túm lấy cánh tay Jessie và kéo cô quay trở lại thang máy. Anh đã quên búng mất kính tình cầu kính của cô nàng. Một túi bánh donut⁴ vô tội còn có thể bị cô ấy đem ra hành quyết kia mà.

“Nào, nào, Jessie. Bình tĩnh lại đi.”

“Tôi sẽ không nhìn - ồ! Sô-cô-la.” Và cứ như thế, Jessie bay phất sang bàn y tá, mắt nhìn chòng chọc vào những thanh sô-cô-la ai đó trưng ra để bày bán hộ con họ. Cô không bao giờ giận ai lâu được.

Smitty đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể nhận ra rằng Jessie không phải một cô cún con bông xù có sở thích chong vánh như những con chó khác, một giây trước còn ngửi mùi này mùi nọ thì giây sau đã tìm thứ gì để lót dạ. Khi đã chú tâm rồi thì Jessie tuyệt đối sẽ không bị xao nhãng bởi bất kì chuyện gì khác. Vì thế, bạn phải làm cho bản thân đủ thú vị để giữ được tầm mắt của cô, nếu không, bạn nói chưa hết câu thì cô ấy đã thả hồn sang nơi nào khác rồi.

Sau đó, anh nghĩ đến khả năng mình không còn đủ ngẫu để lôi kéo sự chú ý của Jessie Ann nhỏ bé và nghiêng rãnh kèn kẹt. Anh sẽ không cho phép cô phớt lờ anh như thế. Smitty muốn có câu trả lời chết tiệt thật và anh nhất định phải có được chúng.

Smitty đã quyết tâm, anh bước đến và dựa người vào bàn trong khi Jessie trò chuyện với cô y tá đang trực.

“Bao nhiêu thế?” cô hỏi.

“Một đô la một thanh. Lớp học của con trai tôi đang muốn tổ chức một chuyến dã ngoại đến DC⁵ vào mùa hè này.”

Jessie cho tay vào túi quần jean và lôi một tờ mười đô ra. “Đây. Cho tôi năm thanh nhé.”

“Để tôi gửi tiền thừa lại cho cô.”

“Thôi không cần, xem như tôi tặng cho thằng bé đi.”

Cô y tá mỉm cười. “Cảm ơn cô.”

“Đừng khách sáo.”

Jessie cẩn thận xem xét những thanh sô-cô-la đang được bày trước mặt và nhanh chóng rút ra năm thanh. Cô đưa một thanh cho Smitty. “Caramel,” cô nói đơn giản.

Cô bước đi và anh nhìn trần trời vào thanh kẹo đang nằm trong tay. Cô ấy vẫn còn nhớ rõ vị yêu thích của anh sau ngần ấy năm ư? Smitty liếc nhìn những thanh còn nằm lại trên kệ. Nào là sô-cô-la với caramel và hạt điều. Rồi caramel, nougat⁶ và hạt. Sô-cô-la sữa với caramel. Và còn vô vàn các loại khác nữa. Nhưng anh chẳng thích vị nào trong số ấy cả. Anh chỉ thích mỗi kẹo caramel được phủ sô-cô-la thôi.

Smitty chậm chậm quay đầu và nhìn theo Jessie Ann. Thật tâm mà nhìn lấy cô.

Cô ấy cao hơn một chút rồi. Có lẽ cỡ một mét bảy mươi lăm. So với sói và họ nhà mèo thì khá nhỏ con, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu so với người bình thường. Loại quần jean cô mặc rất bình thường. Không hề trễ cạp, cũng không hề lộ quần trong. Cô mặc quần jean để thoải mái, không phải để câu dẫn người khác. Giày thể thao của cô trông khá hơn lúc trước, nhưng cô luôn thích mang chúng cho đến khi đế giày bong cả ra thì mới thôi. Chiếc áo len thun có in logo COMIC-CON⁷ ở cả hai bên, ngày tháng ghi trên đó cũng đã gần được năm năm rồi. Và trong khi đang đứng chờ thang máy, Jessie lại im lặng mừng rỡ tượng những thanh sô-cô-la trong tay cô là kiếm của Samurai. Vì sao anh biết ấy à? Cứ xem cái dáng đứng phiêu bản rôm của cô kia kìa, bất cứ một bộ phim Mỹ tòi tẹt ăn theo một ấn phẩm điện ảnh về Samurai tuyệt vời của Nhật Bản nào cũng bày ra cái dáng đứng tẹt hại như thế.

Smitty không nhin được nữa, anh nhẹ giọng hỏi, “Jessie Ann Ward, cô đang làm gì thế?”

Jessie giật nảy mình và định thần lại, cô hạ thấp cánh tay đang nắm những “thanh gương” sô-cô-la của mình và trả lời, “Không gì cả.”

Smitty cười nhả răng. Anh quên mất mình đã từng thích cô gái này như thế nào rồi. Cô thông minh nhưng lập dị, và anh luôn yêu thích cả hai khía cạnh này ở cô.

Anh sáp lại gần và nói, “Tối nay, ghé qua chỗ tôi ăn tối nhé?” Cô vừa mở miệng thì anh đã nhanh chóng hứa lấy hứa để, “Chỉ có tôi và cô thôi. Không Sissy. Không Ronnie Lee. Không ai khác.”

Gương mặt khả ái ấy nhăn nhó lại vì chủ nhân của nó vẫn chưa quyết định được. “Smitty, tôi không biết...”

Anh tiếp tục thơ thẩn quanh cô, “Sẽ có món bánh chanh tây độc quyền của mẹ tôi...”

“Có cố gắng đấy... nhưng thiếu may mắn rồi.”

“Gà chiên. Khoai lang.”

“Tôi ghét khoai lang.”

“Thôi nào, Jessie Ann. Tôi phải làm gì mới có thể thuyết phục cô đây...”

“Đừng làm anh nữa.”

Sau lưng vang lên tràng cười ngặt nghẽo của cặp mèo nhiều chuyện nọ, và khi nhận được hai luồng ánh mắt sắc lẹm từ phía đương sự thì bọn họ mau chóng xoay đầu lại nghiên cứu máy bán nước ngọt.

Jessie thả tầm mắt về lại trên người Smitty. “Nghe này, tôi biết anh đã quen thói muốn gì được nấy, nhưng tôi không có tâm trạng để đùa với anh. Tôi có rất nhiều...” Điện thoại rung lên, cắt ngang những lời cô sắp nói. “Chết tiệt.” Cô liếc nhìn tên người gọi. “Tôi phải đi đây.”

Cô ấn nút gọi thang máy. Cánh cửa mở ra trong tích tắc và Jessie bước vào trong. “Rất vui khi được gặp lại anh, Smitty. Vấn đề liên quan đến các hóa đơn viện phí của Mace, cứ gọi đến văn phòng bọn tôi. Anh sẽ được cho vào danh sách điện thoại - và chỉ thế thôi.”

Smitty nhìn cánh cửa thang máy đóng sầm lại. Cô ta nghĩ mọi thứ sẽ dễ dàng như thế sao?

“Bị thất sủng rồi!” Mitch nhận xét sát bên tai anh.

“Bị lừa đi trắng trợn rồi,” Brendon thêm vào. “Chắc hẳn lòng phải đau như cắt luôn ấy nhỉ? Sâu trong nội tâm ấy.”

Đúng, anh có thể đồng ý, nhưng thế này thì không được. Nhân hình của hai gã này quá lớn, anh không thể trực tiếp đối đầu với chúng. Nhưng bọn chúng đã quên rằng Smitty có tới bốn người anh trai cực kì, cực kì xấu bụng.

Anh cúi đầu xuống, thở dài đầy bi đát và yếu ớt.

“Ôi, thôi nào, anh bạn. Chỉ là một cô gái thôi mà. Cũng có dễ thương đến thế đâu.”

“Ừ,” Brendon gật đầu đồng ý với cậu em trai trong khi cả hai tiếp tục lại gần Smitty hơn để xem anh có rơi lệ vì tình hay không. “Anh có thể tìm được đối tượng tốt hơn mà.”

Kể cả khi anh nắm lấy gáy của chúng và động hai cái đầu sư tử to tướng ấy vào nhau, Smitty thề, anh thật sự cảm kích sự quan tâm của bọn họ.

Anh bước xuống cầu thang và đến với Jessie, không quên vẫy vẫy tay với hai con mèo đang nằm dài trên sàn, “Cảm ơn, cả hai vị. Tôi cảm thấy ấm lòng lắm đây.”

Ghi chú:

1. Một hành động mang ý nghĩa chế nhạo hoặc lảng mạ kẻ khác, rất phổ biến tại các nước phương Tây.

2. Nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên của tác giả Stephen King kể về một nữ sinh trung học bị bạo hành học đường. Một ngày, Carrie phát hiện ra khả năng siêu nhiên của mình và sử dụng nó để báo thù những kẻ đã bắt nạt mình.

3. Một loại học môn nội tiết tố nam được tiết ra chủ yếu ở tinh hoàn và một phần nhỏ tuyến tiền liệt.

4. Bánh rán vòng.

5. Còn được gọi là Washington D.C, là thủ đô của Hoa Kỳ.

6. Một loại kẹo nổi tiếng của vùng Montélimar, Pháp, được làm từ đường hoặc mật ong và một số loại quả cứng như hạnh nhân.

7. Một sự kiện thường niên tại San Diego, Mỹ. Các nhà sản xuất và diễn viên sẽ đưa đến những thông tin về các dự án bom tấn mới nhất của họ đến với fan hâm mộ tại sự kiện này.